

РЕШЕНИЕ

№ 496

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Даниела Талева
Петър Н. Славчев

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора Ал. Здр. Н.
като разгледа докладваното от Даниела Талева Въззивно административно наказателно дело № 20221100602213 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С решение от 12.04.2022г., постановено по НАХД № 9548/2021г., СРС, НО, 129 състав, е признал обвиняемия М. Н. З. за **ВИНОВЕН** в това, че на 28.06.2020г., около 11:45 часа, в гр. София, на ул. „Ангел Каралийчев“, пред № 29 и в непосредствена близост до магазин „Витоша“, чрез нанасяне на удари с ръце в областта на главата и с крака в областта на тялото на Х.Х.Х., **му причинил лека телесна повреда**, изразяваща се в охлузвания в окосмената челна област на главата срединно, в дясната челна област и по кожата в дясната слепоочна област, кръвонасядания в дясната слепоочна област, по горния клепач на дясното око във външната трета и външния очен ъгъл, по предната повърхност на гръдния кош в дясно, в средната трета, на нивото на средната ключична линия, по дясната странична повърхност на гръдния кош, в средната трета, на нивото между предна и задна подмишнични линии и по кожата на десния лакът, както и охлузвания на десния и на левия лакът, на лявото коляно в горно-външния и долно - външния квадранти, с оток и охлузвания в горно-външния и горно - вътрешния квадранти на

дясното коляно, които травматични увреждания в съвкупност са реализирали медико - биологичния признак **БОЛКА И СТРАДАНИЕ**, като деянието е **извършено по хулигански подбуди** - извършено е на обществено място - на ул.“Ангел Каралийчев“ и в непосредствена близост до магазин, в присъствието на други граждани, без деецът да е бил провокиран или предизвикан от Х.Х.Х., без наличието на лични мотиви, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените от закона правила, които закрилят добрите нрави и без да зачита личната неприкосновеност и достойнство - престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр.чл.130, ал.2 НК, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 НК вр. чл.378, ал.4, т.1 от НПК го е **ОСВОБОДИЛ ОТ НАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ** и му е **НАЛОЖИЛ** административно наказание “ГЛОБА” в размер на 2000 (две хиляда) лева.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, обвиняемият М. Н. З. е бил осъден да заплати по сметка на СДВР сумата от 146.40 лева, представляваща направени разноски за експертиза в хода на досъдебното производство.

Срещу това решение е подадена жалба, ведно с допълнение към нея, от защитника на обвиняемия М. Н. З. - адв. К., в които се изразява недоволство от атакуваното решение, иска се отмяната му и постановяване на ново, с което обвиняемият да бъде признат за невиновен. В допълнението към въззивната жалба се прави анализ на събраните доказателства, изразява се несъгласие с мотивите на първата инстанция относно приетата фактическа обстановка и оценката на доказателствата, изтъкват се противоречията в събрания доказателствен материал. Сочи се, че не е налице хулигански мотив, тъй като спречкването между лицата е било предхождано от разменени реплики между тях и вече е имало формирано неприязнено отношение. Алтернативно се иска отмяна на решението и връщане на делото на районния съд за разглеждането му от друг съдебен състав поради допуснати съществени процесуални нарушения, алтернативно се претендира намаляване на размера на административното наказание „глоба“, наложено на обвиняемия.

С депозираната въззивна жалба не се правят доказателствени искания към съда.

В разпоредително заседание на 10.06.2022г.въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че решението е атакувано в срок и е

от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на контрол в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на обвиняемия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на СГП счита, че обвинението е доказано по безспорен и категоричен начин, доказателствата са еднопосочни и непротиворечиви, като в пълнота установяват извършеното от обвиняемия престъпление, за което му е повдигнато обвинение. Прави искане за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Упълномощеният защитник на обвиняемия М.З. – адв. К. поддържа жалбата и допълнението към нея. Намира, че събраната в хода на процеса доказателствена маса се явява недостатъчна такава за установяване с категоричност факта на извършване на престъплението. Излага становище относно необходимите предпоставки, които следва да бъдат налице за осъществен състав по чл.131, ал.1, т.12 НК, а именно хулиганските подбуди у обвиняемия, които в конкретният случай не са налице. Моли съда да се произнесе с решение, с което да оправдае изцяло подзащитния □, както и въззивната инстанция да вземе предвид и останалите алтернативни искания, направени във въззивната жалба.

Обвиняемият М. Н. З., редовно уведомен, не се явява пред въззивната инстанция и не взема становище по делото.

Софийски градски съд, след цялостна проверка на събрания доказателствен материал, след неговото обсъждане, както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 НПК, като провери на осн. чл.313 НПК правилността на решението, намира въззивната жалба и допълнението към нея за допустими, доколкото са предявени от надлежна страна с право и интерес от търсената защита. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Производството пред Софийски районен съд е съгласно правилата, установени в глава XXVIII НПК – чл.375 и сл. От НПК. Фактическата обстановка е подробно изяснена от първостепенния съд. По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства,

имащи съществено значение за правилното му решаване. Доказателственият материал по делото е анализиран от първоинстанционния съд задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. Същият изяснява по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество, а именно факта на извършване на деянието, неговото авторство, механизма на осъществяването му. Доказателствата по делото, проверени и приобщени от съда по реда на НПК, не са тълкувани превратно или изопачено.

От събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел следната фактическа обстановка, споделена и от въззивния съд:

Обвиняемият М. Н. З. е роден на 20.05.1989 г. в гр. София, българин е, български гражданин, женен е, с висше образование, неосъждан /реабилитиран по право/, по негови данни работи като технически сътрудник в „К.***“ ЕООД, с адрес: гр. София, ****, с ЕГН: *****.

На 28.06.2020г., около 11:45ч., обв. М. Н. З. се намирал в гр. София, ул. „Ангел Каралийчев“, пред № 29 и пазарувал в намиращия се там магазин „Витоша“ със съпругата си Р. З.а и малолетното им дете. В магазина е имало словесно пререкание с участието на обв. З., св. Х. Х. и лице от персонала на магазина, като обв. З. имал претенция, че не се спазва необходимата социална дистанция при преминаване през касата на магазина. След като заплатили за покупките, обв. З. и семейството му излезли от магазина и се запътили към автомобила си, за да натоварят покупките. Малко след тях от магазина излязъл и св. Х. Х., който носил в ръце закупените от магазина цигари и безалкохолни напитки и видял обв. З., който бил на няколко метра разстояние от него и се загледал в съответната посока. В този момент, обв. З. попитал св. Х. защо го гледа. Веднага след това и без да дочака отговор на въпроса си, обв. М.З. се затичал към св. Х., а след като се приближил до него последователно му нанесъл удари с ръце в областта на главата. В резултат на тези действия на обвиняемия, пострадалият паднал на колене на земята и изпуснал държаните в ръцете си до момента кутии с цигари и безалкохолни напитки и те се търкулнали около него. Въпреки, че св. Х. се намирал на земята и около двамата имало други граждани - свидетелите В.С.С., Г.К.С. и А.Ж.К., които наблюдавали случващото се, обвиняемият продължил да удря и рита Х. Х. с крака в областта на тялото. Вследствие на така последователно

нанесените удари с ръце и с крака от страна на обвиняемия, на св. Х. били причинени травматични увреждания, които са му причинили болка и страдание.

Наблюдавайки упражненото от страна на обв. З. спрямо пострадалия Х. физическо насилие, свидетелят А.К., както и други жени, които са били в близост, се развикали. Към тях се насочили и други лица. В резултат на това, обвиняемият преустановил действията си по нанасяне на побой на св. Х., качил се в бял на цвят лек автомобил „Ауди Кю 7“, с рег. № ****, след което се отдалечил от мястото на инцидента. За възприетата от нея агресия св. К. подала сигнал на телефон 112 , като на по - късен етап депозирала писмено заявление до органите на полицията, а такова заявление било подадено и от пострадалия Х. Х. още в същия ден.

От изготвена съдебно-медицинска експертиза на св.Х., видно от заключението на която е, че в резултат на нанесените му удари, същият е получил травматични увреждания, изразяващи се в охлузвания в окосмената челна област на главата срединно, в дясната челна област и по кожата в дясната слепоочна област, кръвонасядания в дясната слепоочна област, по горния клепач на дясното око във външната трета и външния очен ъгъл, по предната повърхност на гръдния кош в дясно, в средната трета, на нивото на средната ключична линия, по дясната странична повърхност на гръдния кош, в средната трета, на нивото между предна и задна подмишнични линии и по кожата на десния лакът, както и охлузвания на десния и на левия лакът, на лявото коляно в горно- външния и долно - външния квадранти, с оток и охлузвания в горно- външния и горно - вътрешния квадранти на дясното коляно, които травматични увреждания в съвкупност довели до болка и страдание по отношение на пострадалото лице.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд възприе въз основа на събраните от първата инстанция доказателства и доказателствени средства : от обясненията на обвиняемия, дадени пред съда /частично/; показанията на свидетелите В.С.С. (л.35 от ДП и показанията, дадени в хода на съдебното следствие), Г.К.С. (л.36, л.56 от ДП и показанията, дадени в хода на съдебното следствие), Х.Х.Х. (л.38-39, л.50 и л.53), А.Ж.К. (л.41), Л.В.Р. (л.43), Х. И.К. (л.47), СМУ №431 от 29.06.2020 г. на Х. Х. (л. 14), СМЕ на Х. Х. (л.60-л.64), протоколи за разпознаване - 2бр. (л.54-л.55 и л.57- л.58), справка за съдимост

на обв. З., писмо от началника на Дирекция "НС 112" към МВР, ведно с 1 бр.СД (л.29), справка за регистрация на лек автомобил „Ауди Кю 7“, с рег. № **** на името на съпругата на обв. З. - св.Р. З.а, декларация на М.З. за отказ да участва в разпознаване на живо (л.52) , както и всички останали доказателства и доказателствени средства приети от съда на основание чл.283 НПК.

Възприетите от първата инстанция факти са правилно установени, като при съвкупната оценка на събраните по делото доказателства не са допуснати логически грешки. В съответствие с разпоредбата на чл.305, ал.3 от НПК, в мотивите към присъдата подробно са посочени установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали са установени и какви са правните съображения за взетото решение. Изложени са обосновани изводи, защо едни от доказателствените материали се приемат, а други се отхвърлят. Събраната по делото съвкупност е последователна, като от нея с пълна категоричност се установяват времето, мястото и авторството на извършеното деяние. Въззивният съд споделя изцяло направения от първата инстанция доказателствен анализ, поради което не намира за необходимо да го преповтаря.

С оглед задълженията си, въззивният състав в решението си дължи отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба, както и на тези от съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи следното:

От показанията на свидетелите Х. Х. и Г.С., както и В.С., и А.К., които се отличават с последователност и еднопосочност, намиращи се освен това в синхрон с останалата приобщена доказателствена маса, безпротиворечиво и еднозначно се изяснява, че на процесните дата и час - около 11:45 часа, на 28.06.2020г., св. Х., който се явява пострадал, излизал от магазин „Витоша“ в гр. София, ул. „Ангел Каралийчев“ пред № 29, като носел в ръцете си цигари и безалкохолни напитки. Установява се, че на мястото на инцидента бил и обв. З., който се затичал към св. Х. и предприел действия – като му нанесъл няколко последователни удара по главата и след като паднал на земята, продължил с ритници.

Съдът намира, че следва да бъдат кредитирани показанията на горепосочените свидетели, тъй като прецени съобразно правилата на чл.117 и

чл.124 НПК са последователни и житейски логични. Въпреки наличието на несъответствия в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед момента на деянието / през 2020г./ свидетелите да си спомнят случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват, поради особеностите на човешката памет. Необходимо е да се изясни, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия е нормално свидетелите да описват някои обстоятелства според собствената си гледна точка. Това се обуславя от човешкото сетивно възприятие и сугестия, което е обусловено не само от обективни, но и от субективни фактори. Ето защо, представянето на детайлите от субективна гледна точка е неизбежно.

Свидетелите Х., който е и пострадало лице, и Г.С., В.С., и А.К., са били преки очевидци на случилото се, като казаното от тях се подкрепя и от останалите събрани по делото доказателства – медицински документи, заключението на СМЕ, протоколи за разпознаване на лице (по отношение на св. Х. и св. С.). Свидетелските показания на Л. Р. и Х. К., макар и да не изхождат от очевидци, спомагат за изясняване фактологията по делото и най-вече за потвърждаване на установените правнорелевантни факти.

Необходимо е да се отбележи, че макар св. Х. да е пострадал от ударите, нанесени от обвиняемия, по делото не се установява, същият да е заинтересован от изхода на производството или да е недобросъвестен при даването на показания, респективно да изопачава фактите, за които свидетелства. Напротив, казаното от него е в унисон с разказа на свидетелите Г.С., В.С. и А.К.. В тази връзка следва да се отбележи, че св. Х. е разпознал нападателя си в протокол за разпознаване на лице по фотоалбум (л. 53-55 в кориците на досъдебното производство), като свидетелят е посочил конкретни особености, по които е разпознал лицето, което му е нанесло ударите и категорично е посочил обв. 3.. В подкрепа на това са и възприятията на св. Г.С., който е разпознал нападателя на св. Х. обективизирано в протокол за разпознаване на лице по фотоалбум (л. 56-58 в кориците на досъдебното производство). В този смисъл, неоснователни са доводите на защитата, че по делото не била изяснена фактическата обстановка досежно участието на обвиняемия в нанасянето на ударите, както и, че осъществения от първостепенния съд анализ на доказателствената

съвкупност бил едностранчив и тенденциозен.

В обратен смисъл са не само думите на св. Х., подкрепени и от писмените доказателствени средства, но и на показанията на свидетелите очевидци Г.С., В.С. и А.К., които категорично посочват, че обв. З. е нападнал пострадалия и е нанесъл ударите. В тази връзка не намират опора в доказателствата по делото, твърденията на защитата, че установената фактология на събитията не кореспондира с обективно случилото се. Напротив, свидетелите категорично и еднопосочно описват ситуацията, която са видели и в която впрочем са участвали пасивно, както и активните участници в нея, като показанията им в определени части се потвърждават и от изложението на другите свидетели / Л. Р. и Х. К./, били вътре в магазина, а в последствие пристигнали и на местопроизшествието, като от всички тях се извежда, че именно обв. З. е лицето, което е нанесло побой на пострадалия Х. Х.. Необосновани са твърденията на защитата, че доказателствената маса е останала недостатъчно попълнена, поради което и липсвало доказване с необходимата пунктуалност на факта на извършено престъпление и на участието на конкретното обвинено лице в същото.

Настоящата инстанция изразява съгласие и по отношение на разпитаните по делото свидетели З.а и М., и обясненията на обвиняемия, от които непротиворечиво се установяват инкриминираните място и време, като по делото тези моменти не са спорни. Спорни се явяват поведението на св. Х., предхождащото манифестираната от обвиняемия агресия и механизма на развилия се конфликт. В тази връзка по спорните факти правилно СРС не е кредитирал показанията на тези свидетели и обясненията на обвиняемия, тъй като са налице съществени несъответствия и най-вече поради това, че същите са във фрапантно противоречие с изложеното от останалите свидетели /Х., С., С. и К./, като следва да се отбележи, че тримата от посочените свидетели, чиито показания се ценят с доверие от първия и въззивния съд, случайно са се намирали на мястото на деянието и случайно са го възприели, поради което и по никакъв начин не могат да се считат заинтересовани от изхода на делото. Тук следва да се отбележи, че обясненията на обвиняемия имат двойствена природа- освен годно доказателствено средство, те са и средство за защита. В настоящия случай твърденията на обвиняемия за демонстративно нападателно поведение от страна на пострадалия, както и че именно пострадалият е започнал с агресивно поведение и удар спрямо него, съдът

счита, че се явяват единствено защитна теза, защото се подкрепят само от показанията на съпругата му и свидетеля М., но не са съответни на изложеното от свидетелите очевидци, които не се установява да имат каквито и да било отношения нито с пострадалия, нито с обвиняемия.

Контролът за достоверност на доказателствените материали е извършен прецизно и гарантира обективно изграждане на вътрешното убеждение на съда, въпреки наличието на противостоящи версии за изследваното събитие. Решаващо значение е оказала съпоставката на гласните доказателствени средства с наличната медицинска документация, като и с изготвената СМЕ. По този начин първостепенният съд е получил увереност да не кредитира доказателствените средства, които съдържат информация извън възможната причинно-следствена последователност. Въззивният съд се солидаризира с решението на СРС да кредитира изготвената съдебно медицинска експертиза поради нейната компетентност и обективност. Така от депозираното експертно становище се установява както вида и характера на причинените травматични увреждания на пострадалия, така и причината за същите и механизма им на получаване.

Всички гореизложени доказателства са свързани с основния факт, като преценени поотделно и в своята съвкупност водят до единствено възможния обоснован на доказателствата извод за извършване на инкриминираното деяние от страна на обв. З., който краен извод не поражда никакви съмнения, нито се опровергава от някое от доказателствата по делото. Поради това, анализирани от първостепенния съд свидетелски показания и писмени доказателства, и доказателствени средства, ведно със заключението на изготвената експертиза, представляват достатъчно стабилна доказателствена основа, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите и виновността на обвиняемия. Установените от районния съд релевантни факти не са резултат от едностранчива и/или превратна интерпретация, в каквато насока са и твърденията във въззивната жалба. Несъгласието от страна на защитата с възприетото по фактите и наличието на причинно-следствена връзка между деянието на обвиняемия и получените травми на пострадалия, не може да послужи за обосноваване на теза за допуснати процесуални нарушения при анализа на доказателствата, след като контролният съд е спазил процесуалните правила за допускане, събиране, проверка и оценка на

доказателствата.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка заключението на районния съд, че с деянието си обвиняемия З. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.131, ал. 1, т.12, вр. чл.130, ал.2 от НК е обосновано и законово издържано. Правните изводи на съда са съобразени с доказателствата по делото, с установената фактическа обстановка и със закона.

За да бъде извършено престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т. 12 НК, във вр. чл. 130, ал. 2 НК е необходимо в обективната действителност да са налице следните материални предпоставки: да са извършени действия от обвиняемия, с които са нанесени леките телесни повреди с разстройство на здравето, които по аргумент за противното от чл. 128, ал. 2 и чл. 129, ал. 2 - са всяко увреждане на здравето, което не може да се квалифицира като тежка или средна телесна повреда, трябва да се третира като лека телесна повреда. Трябва да е налице леко увреждане на анатомическата цялост на органите или тъканите, както макар и леки, са налице изменения във физиологическите функции, извън болката и страданието. А под разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 следва да се разбират всички увреждания, които не са завинаги, постоянни, продължителни, трайни или временно опасни за живота. При телесните повреди, извършени по хулигански подбуди, деецът цели да покаже явното си неуважение към обществото, а умисълът по отношение на телесното увреждане може да бъде както пряк, така и косвен, като хулиганските подбуди изключват всякакви други подбуди и обратното, но понякога личният мотив не е несъвместим с хулиганските подбуди - така Решение № 441 от 7.11.2011 г. на ВКС по н. д. № 2198/2011 г., I н. о., НК; Решение № 446 от 14.11.2008 г. на ВКС по н. д. № 433/2008 г., III н. о., НК.

В случая безспорно е установено, че на 28.06.2020г., около 11:45 часа, в гр. София, на ул. „Ангел Каралийчев“, пред № 29 и в непосредствена близост до магазин „Витоша“, чрез нанасяне на удари с ръце в областта на главата и с крака в областта на тялото на Х. Х., обвиняемият З. му е причинил лека телесна повреда, изразяваща се в охлузвания в окосмената челна област на главата срединно, в дясната челна област и по кожата в дясната слепоочна област, кръвонасядания в дясната слепоочна област, по горния клепач на

дясното око във външната трета и външния очен ъгъл, по предната повърхност на гръдния кош в дясно, в средната трета, на нивото на средната ключична линия, по дясната странична повърхност на гръдния кош, в средната трета, на нивото между предна и задна подмишнични линии и по кожата на десния лакът, както и охлузвания на десния и на левия лакът, на лявото коляно в горно-външния и долно - външния квадранти, с оток и охлузвания в горно-външния и горно - вътрешния квадранти на дясното коляно, като деянието е извършено по хулигански подбуди - извършено е на обществено място — на ул.“Ангел Каралийчев“ и в непосредствена близост до магазин, в присъствието на други граждани, без деецът да е бил провокиран или предизвикан от Х. Х., без наличието на лични мотиви, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените от закона правила, които закрилят добрите нрави и без да зачита личната неприкосновеност и достойнство на пострадалия.

Правилни и съобразени със задължителната съдебна практика и тълкуване на закона, са изводите на първия съд в насока наличието на „хулигански мотив“ в поведението на обвиняемия при извършване на инкриминираното деяние. За съставомерността на деянието по този законов текст е необходимо да се установи, че същото се предхожда, съпътства или последва от хулиганско поведение на дееца (Р 92-68-II), израз на явното му неуважение към обществото и незачитането на установените правопорядки (Р 307-71-II, Р **-80-II), както и отсъствието на лични отношения, на вражда, на завист и други подобни между виновния и пострадалия.

Доводите на защитата за несъставомерност на извършеното престъпление по чл.131, ал.1, т.12 НК от страна на обв. З., тъй като е извършено с цел последният да се предпази от поведението на пострадалия Х., настоящият въззивен състав намира за неоснователни. По същество чрез тези твърдения защитата иска да обори хулиганските подбуди и да накара съда да приеме, че обвиняемият е действал при личен мотив, а не, за да покаже себе си и да изрази неуважение към установените правила за нормално човешко общуване. Въззивният съд изразява несъгласие с подобна теза, тъй като по делото бе категорично установено, че обвиняемият е предприел инкриминираните действия срещу пострадалия, без да е бил поставен в положение, което да е налагало да се отбранява или да е бил провокиран от св.Х.. Увреждането на последния не е в резултат на неговото

провокативно поведение и при „възникнало чувство на уплаха“, а е резултат от хулиганската проява на обвиняемия и първоинстанционният съд правилно е съобразил това. Първостепенният съд е изложил обстоятелствени мотиви в тази насока, с които настоящата инстанция изцяло се съгласява, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря. Доводът на защитата, че действията на обвиняемия не са били възприети от трети лица, не се споделя от настоящия съд, тъй като за да се приеме, че е налице квалифициращото обстоятелство по чл.131, ал.1, т.12 НК, то следва да бъде установено по делото, че хулиганските действия са станали достояние или могат да станат достояние на трети лица. Следва да се отбележи, че такива лица са свидетелите С., С. и К., последната подала сигнал на тел.112 за случая.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК – обвиняемият е предвиждал общественотоопасните последици от деянието, съзнавал е общественотоопасния му характер и е целял настъпването на тези последици. Той е съзнавал, че не е провокиран от пострадалия, съзнавал е, че няма право да засяга телесната му неприкосновеност, на ясно е бил, че действията му се възприемат от случайно озовали се на мястото хора, но въпреки това е нападнал пострадалия, нанесъл му е множество удари по главата и тялото и така е демонстрирал чувството си за безнаказаност и незачитане на установените в обществото правила за поведение.

По отношение на наказанието:

Не са налице основания този съд да се дистанцира и от определеното спрямо обв. 3. наказание за извършеното от обв. Х. 3. престъпление по чл.131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 2 НК. При провеждането на дейността по справедливо отмерване на следващите се санкции, правилно е установено, че са налице предпоставките за приложение на института по глава XXVIII "Освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание" по реда на чл. 78а, ал. 1 НК, като не е имало данни за причинени от деянието имуществени вреди и не са били налице отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 НК. Настоящата инстанция констатира, че са налице основанията на чл. 78а от НК за освобождаване на обвиняемия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размера, предвиден в чл.78а, ал.1 от НК от 1000 до 5000 лева.

При индивидуализацията на размера на административното наказание районният съд правилно е отчетел като смекчаващи отговорността обстоятелства трудовата и семейна ангажираност на обвиняемото лице, както и липсата на други висящи наказателни производства срещу него, а като отегчаващо отговорността обстоятелство нанесените не един, а множеството удари по тялото на пострадалия с ръце и крака, с които е реализирано деянието.

На следващо място настоящият съдебен състав като отегчаващо отговорността обстоятелство намира факта, че на пострадалия Х. са причинени множеството травматични увреждания, макар и всички субсумиращи се под престъпния състав на леката телесна повреда. Видно от изготвената експертиза, налице са наранявания, изразяващи се в охлузвания в окосмената челна област на главата срединно, в дясната челна област и по кожата в дясната слепоочна област, кръвонасядания в дясната слепоочна област, по горния клепач на дясното око във външната трета и външния очен ъгъл, по предната повърхност на гръдния кош в дясно, в средната трета, на нивото на средната ключична линия, по дясната странична повърхност на гръдния кош, в средната трета, на нивото между предна и задна подмишнични линии и по кожата на десния лакът, както и охлузвания на десния и на левия лакът, на лявото коляно в горно-външния и долно - външния квадранти, с оток и охлузвания в горно-външния и горно - вътрешния квадранти на дясното коляно на св.Х. е реализирала медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, а останалите мекотъкани увреждания, морфологично проявени оток и кръвонасядания - болка и страдание.

С оглед така отчетените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства въззивният съд намира определеното на обвиняемия З. наказание "Глоба" в размер на 2000 лв. за справедливо отмерено. Същото е съобразено с причините за извършване на престъплението, обществената му опасност и тази на дееца, както и с имотното състояние на обвиняемия, като правилно СРС го е индивидуализирал под средния, но и над минималния размер. Ето защо, наведения довод от страна на защитата за намаляване размера на наложеното наказание спрямо обв. З. се явява неоснователен.

Подобно на първоинстанционният съд, Софийски градски съд е на

становище, че наложеното наказание би изпълнило в достатъчна степен целите на генералната и личната превенция по чл. 36 НК, като тя ще окаже нужния възпитателно-поправителен и възпиращ ефект, не само върху личността на дееца, но и върху другите неустойчиви членове на обществото, в каквато насока е и основният смисъл на генералната и специална превенция по чл. 36 НК. В същото време, ще се даде възможност на обв. З. да се поправи и превъзпита, без да бъде демотивиран от едно ненужно тежко наказание.

Предвид изхода на делото, районният съд правилно и законосъобразно, на основание чл.189, ал.3 от НПК е възложил в тежест на обвиняемия направените по делото разноси.

Въз основа на изложеното и с оглед съпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Същото е постановено при безспорна и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1 вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърден, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.334, ал.1, т.6 вр. чл.338 от НПК,
Софийски градски
съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 12.04.2022 г., постановена по НАХД № 9548/2021 г., по описа на СРС, НО,129-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____